

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅχι τὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Ἰουνίου δεκάτη κι' ἑβδόμη,
γιὰ σταφίδες φωνάζουν ἀκόμη.

Πεντακόσα καὶ δέκα κι' ἑπτὰ
καὶ φαντάσματα βγαίνουν σεπτὰ.

Τοῦ «Ρωμηοῦ» διακοπή,
ξάπλωμα καὶ διωπή.

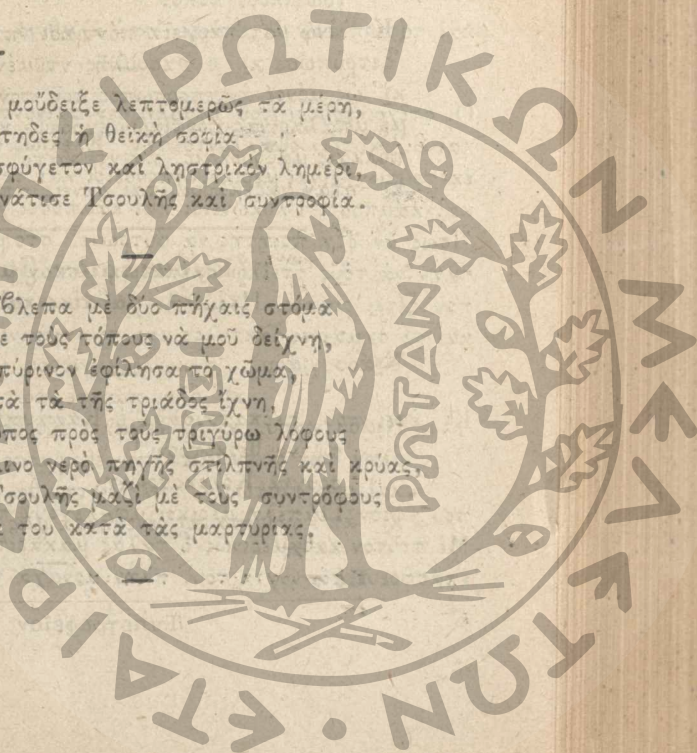
Λοιπὸν καὶ πάλιν ὁ «Ρωμηὸς» εἰς γνῶσιν ὅλων φέρει
πῶς τὸν ἐπαρακούρασε κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
παθὼν δὲ νάρκην σώματος, ψυχῆς καὶ διανοίας
ἐκ τῆς πολλῆς κι' ἀνιαρᾶς στιχουργικῆς μανίας,
καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ σταθεράς ἀείποτε τηρῶν,
παύει κατὰ τὸ σύνθηρες ἐπὶ τινα καιρὸν.

Ἐστὸν Περικλέτον ἐπιστολὴν
τοῦ ταξειδιώτη τοῦ Φασουνλῆ.

Λαμία... φίλε Περικλῆ, ποῦ μὲ κτυπᾷς ἀπόνως,
χωρὶς γιὰ κράτος καὶ Βουλὴν κουκούτσι νὰ μὲ μέλῃ,
εἰς τὴν Λαμίαν ἔφθασα διὰ νυκτὸς καὶ μόνος
νὰ μάθω τὰ περὶ Τσουλῆ καὶ Τάτση καὶ Τεμπέλη.
Ἐφλέγοντο τὰ στήθη μου συγκίνησιν γεμάτα
ὅπταν εἶδα τῶν λησιῶν τὸν ἕνα κι' ἄλλον τόπο,
ἔλαβα καὶ συνέντευξιν μετὰ τοῦ Καλαμάτα,
ποῦ τοῦ Τσουλῆ τοῦ πονηροῦ τὴν ἐφτεῖαξε μὲ τροπο.
Τὸν ἔκκαμ' ἀδελφοποιητὸ καὶ πρῶτο μου κολλήγα
καὶ 'στῆς Ταράτσας, Περικλῆ, τὰ Πηγαδούλια 'πῆγα
καὶ 'στὰ παληὰ τ' Ἀσβεσταριὰ
κι' εἶδα τὸν χεῖμαρρον Σεριᾶ,

κι' ὁ Καλαμάτας μοῦδειξε λεπτομερῶς τὰ μέρη,
ποῦ τάχαμ' ἐξεπίτηδες ἦν θεικὴ σοφία
γιὰ νὰ γενοῦν κρησφύγετον καὶ ληστρικὸν λημέρι,
κι' ὅπου τ' ἀπεθανάτισε Τσουλῆς καὶ συντροφία.

Ἐνὼ δὲ γάσκων ἔβλεπα μὲ δύο πῆχαις στόμα
ὁ συνοδὸς δὲν ἔπαυε τοὺς τόπους νὰ μοῦ δείχνῃ,
κι' ἐγὼ μὲ δάκρυ πυρρὸν ἐφίλησα τὴν χῶμα,
ποῦ διεφύλαξε νοπὰ τὰ τῆς τριάδος ἔχνη,
κι' ἠτένιζα περίλυπος πρὸς τοὺς τριγύρω λόφους
κι' ἤπια κρυστάλλινο νερὸ πηγῆς στυλπνῆς καὶ κρούας
εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Τσουλῆς μαζί μὲ τοὺς συντρόφους
ἔπλυνε τὰ ποδάρια του κατὰ τὰς μαρτυρίας.

Ἄλλὰ δὲν ἔχασα καιρὸ
κι' ἓνα μὲ τοῦτο τὸ νερό
ἐγέμισα παγούρι
νὰ πιῇς καὶ σύ, γαιδοῦρι.

Κι' ὁ Καλαμάτας μούλεγε πολλὰ περὶ Τσουλῆ
καὶ τέτοια μού 'μιλεῖ:
«Νὰ τὰ Παληούρια τῶν ληστῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
ὅπου μὲ τοὺς συντρόφους τοῦ ἐκείνος ἐπερπάτει,
νὰ τὰ παλῆα τ' Ἀσβεσταριά καὶ νὰ τὰ Πηγαδούλια,
ποῦ ὀσθῆναν καρπούλια.
Ἐδῶ τοὺς ἐκορύιδεναι μὲ τὸνα κι' ἄλλο φέμμα,
μὰ νὰ κι' ἐκείνο τὸ νερό, ποῦ πάει ῥέμμα ῥέμμα
καθὼς καὶ τῆς Πεντέλης...
Ἐδῶ ξεφειριζότανε ὁ Τάτσος κι' ὁ Τεμπέλης.
Νὰ παραπέρα κι' ὁ Ξερίας κι' ἡ φουντωμένη λεύκη,
ποῦ ἄναμνε τὸ ζεῦκι,
κι' ὅπου θυμήθηκε παλαιὰς ἀγάπαις τοῦ κειροῦ του...
μὰ νὰ κι' ἐκεῖν' ἡ ῥάχη,
ποῦ βιαστικὸς ὁ λήσταρχος ἐπῆγε πρὸς νεροῦ του
προτοῦ νὰ γίν' ἡ μάχη.»

Κι' ἐνῷ τοιαῦτα σοβαρὰ ὁ συνοδὸς λαλεῖ
τυχαίως πως ἐσκόνταψα 'στὸ φέσι τοῦ Τσουλῆ,
κι' ἀμείσωσ' 'στὸ κεφάλι μου στραθὰ στραθὰ τὸ 'φόρεσα
κι' ἔκλαψα ὅσο 'μπόρεσα,
καὶ παραπέρα 'στὸν κορμὸν γηράσαντος πλατάνου
εὐρήκα κι' ἀποσιγάρα πολλὰ τοῦ καπετάνου,
καὶ μὲ πολλὴν κατάνυξιν τὰ 'πῆρα καὶ τὰ φουμαρα,
κι' ὁ Καλαμάτας μούλεγε περὶ τοῦ μακαρίτου
πῶς γιὰ κεράσια 'πέβαινε, κορόμηλα καὶ κούμαρα,
κι' εἶχε κι' ἐλῆὰ κατὰμυρνη 'στ' ἀριστερὸ μερί του.

Καὶ παραπέρα 'βρήκαμε κι' ἓναν θαμπὸ καθρέφτη
τοῦ σκοτωμένου κλέφτη,
ὅπου μ' αὐτὸν 'συνείθιζε νὰ κἀνῃ τὴν χωρίστρα του
κλαίγωντας τὴν Ἑλέγκω του, τὴν ἀπιστὴ τσακίστρα του,
ποῦ πάντα νά'ζα τοῦκανε κι' ἐρωτικά καπρίτσα,
ὡς ὅτου τὴν ξεκοίλιασε μὲ μῆρα 'στὴν Καρδίτσα.
Μὰ παραπέρα 'βρήκαμε καὶ μὴ μὲ μὲ μὲ μὲ
μὲ στίχους τοῦ Τσουλῆ
ἐρωτικούς πολὺ,
καὶ τότε πλέον μ' ἐπνίξε 'στ' ἀληθινὰ τὸ κλάμμα.

Οἱ στίχοι τοῦτο τοῦ Τσουλῆ δὲν φαίνονται τυχαῖοι
καὶ δι' αὐτῶν ἐψάλλοντο τῆς Ἑλενίδος οἱ θρίκμοι,
ἐκ τούτων εἶναι μερικοὶ σπονδαῖοι καὶ τροχαῖοι
καὶ κάμποσοι Γλυκάνειοι καὶ κάμποσοι χωλίσμοι.
Ἰσως ἂν ἔζη ποιητὴς νὰ φύτρωνε 'στὸ μέλλον,
πλὴν νὰ τοὺς στείλω σκέπτεμαι 'στὸν μετρίκον Σεμτέλον,
ποῦ ξέρει ῥίμαις, Περικλῆ, χαβάδες καὶ σκοποὺς
καὶ τί σημαίνει δάκτυλος καὶ τί σημαίνει ποὺς.

Κι' ἐκεῖ ποῦ 'περκατούσαμε ὁ Καλαμάτας 'βρῆκε
σ' ἓνα θεοκοτρόνι
σουγιά Κολοκοτρόνη,
ποῦ 'στὸν Τεμπέλη μερικοὶ μού λέγουν πῶς ἀνῆκε.
Μὲ τούτον καθημερινῶς ὁ τάλας μακαρίτης
ἐπάστρευε τὰ νύχια του, πλὴν μοναχὰ τῆς Τρίτης,

ἡμέρας ἀποφράδος
δι' ὅλους τοὺς τεμπέληδες τῆς σφριγηλῆς Ἑλλάδος.

Καὶ παρακάτω 'πήγαμε κι' εὐρήκα μέσα σ' ὄλη
καὶ μία κατσαρόλα,
εὐρέθη κι' ἓνας τέντζερης ἀσκέπατος 'στὸ ῥέμμα
καὶ παρεκεί τὸ σκέπασμα σ' ἓνα παλὸ ρουπάκι,
μὰ πρὶν νὰ στρέψω πρὸς αὐτὸ τὸ ξυδερχίς μου βλέμμα
ὁ τέντζερης ἐκύλισε κι' εὐρήκε τὸ καπάκι.

'Βρήκαμε καὶ 'στὰ Παληούρια
τῶν ληστῶν ἀπομεινάρια,
δηλαδή πολλὰ παγούρια
καὶ ντορβάδες καὶ ταγάρια.

'Βρήκαμε καὶ παρεκεί
μὴ μπότιλια τοῦ κρασιοῦ,
βρούβαις, οὔζο καὶ ρακί
καὶ κουκούτσι κερασίου.

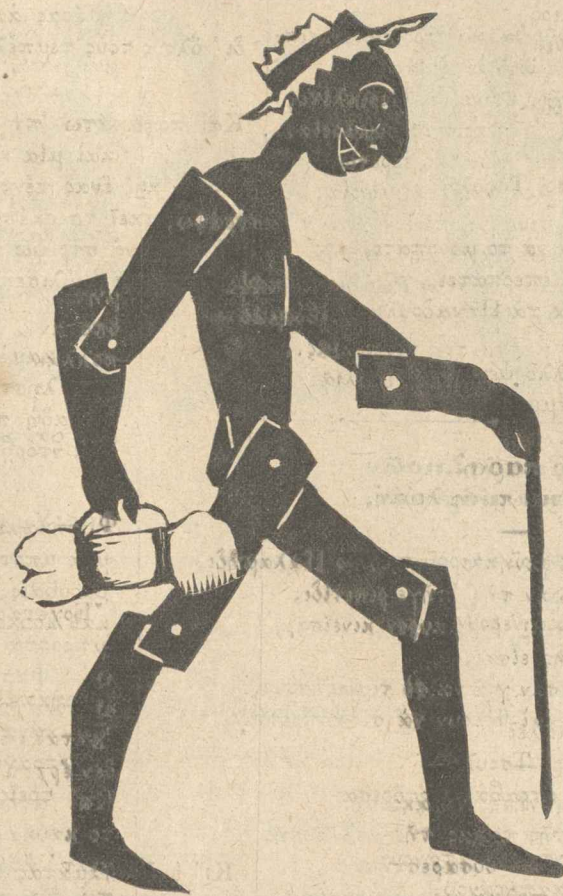
'Βρήκαμε καὶ σ' ἓν' αὐλάκι
ὄλο κἀναις κουμπουριῶν,
καὶ τραγίσιο κεφαλάκι
καὶ τρεῖς φλούδαις ἀγγουριῶν.

Κι' ὁ Καλαμάτας ἔτρεξε κατὰκοπος νὰ κάτση
σὲ μὴ παληοκοτρώνα,
μὰ κι' ἓνα πλητοσάρουχο εὐρήκαμε τοῦ Τάτσος.
Πούγραφε 'στὴν πατοῦνα του καὶ κράτος καὶ κορῶνα.
Κι' εὐθὺς ἀπ' τὴν ἀνάποδη, βρὲ Περικλῆ, τὸ 'γύρισα
καὶ τρεῖς φορὰς τὸ 'μύρισα.

Μεγάλως δ' ἐξετίμησα τὴν ἀρχαιότητά του
καὶ θὰ 'στὸ στείλω 'γρήγορα καὶ σύ νὰ τὸ μύρισης...
μὴν ἀμφιδάλῃς παντελῶς γιὰ τὴν ταυτότητά του
καὶ μὴ δι' ὄνομα Θεοῦ ποτέ σου τὸ χαρίσης.
Εὐρήκα κι' ἄλλα τῶν ληστῶν περιφανῆ κειμήλια
'στὰ δάση τῶν τ' ἀνήλια,
καὶ θὰ τὰ στείλω, Περικλῆ, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
'στὴν νέαν Ἑθνολογικὴν νὰ μείνουν ἐταιρίαν.

Πρὸς δὲ μ' ἐπληροφόρησαν, ὦ κεφαλὴ φιλάτη,
ὁ μακαρίτης λήσταρχος πῶς ἦτο μ' ἓνα ματι,
καὶ ξέρεις πῶς 'στὴν πλάσιν μας, ὅπου τὰ πάντα χλεῦν,
μονόφθαλμος εἰς τοὺς τυφλοὺς περνᾷ καὶ βασιλεύει.
Πρὸς δὲ πῶς ἔχει κι' ἀδελφόν, διάσημον χασάπην,
πρὸς τὸν ὅποιον ἔτρεφε παράφορον ἀγάπην,
ἔχει καὶ μίαν ἀδελφήν, Κατήγκω λεγομένην,
καὶ μὲ πολλὰ χάρισματὰ πλουσίως προικισμένην.
Μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν κι' ἐρεῖνς εὐστροφίαν
ἐρεῖνῃσα τὴν γενεὰν τοῦ τρομεροῦ δυνάστου,
κι' ἴσως σοῦ στείλω, Περικλῆ, καὶ τὴν φωτογραφίαν
τοῦ πρὸς πατρός παπποῦλη του καθὼς καὶ τῆς γιανγιάς του,
γιὰ νὰ τῆς βάλῃς 'στὸν Ρωμῆο καὶ νὰ πουλήσῃς φύλλα,
ὅπου νὰ γίνῃ νίλα.

Εἰς τῶν ληστῶν τὰ πάνσεπτα μ' ὠδήγησαν ἐδάφη,
ὅπου σκληρῶς ἐτάφη

Κι' ὁ Παπακυριτσόπουλος μετὰ τῶν ἐπιλοίπων,
πρὸς τοὺς ὁποίους ἄλλοτε μεγάλους λόγους εἶπον.
Πλησίον ταύτης, Περικλῆ, τῆς ληστρικῆς ἀγέλης
ἐταρῶν τώρα κι' ὁ Τσουλῆς κι' ὁ Τάτσος κι' ὁ Τεμπέλης,
τὸ πλῆθος δὲ προσέδραμεν εἰς τὴν τάφην ἀθρόον,
κι' ὅταν κι' ἐγὼ 'στὸ Πάνθεον προσῆλθα τῶν ἡρώων
χαρῆτε, προσεφώνησα, Τσολιάδες προσφιλεῖς,
γονατιστὸς 'στοὺς τάφους σας θρηνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.
Μὴ τὰς ἀνδραγαθίας σας, δεσπότης τῶν ὁρέων,
τὰς ἀναιμνήσεις φέρετε τῶν χρόνων τῶν ὠραίων
τοῦ γέρο-Λύγκου, τοῦ Σπανοῦ, τοῦ Τάκη, τοῦ Νταβέλη,
ὅπου χρυσὴ τὴν σφήμην των περικοσμεῖ νεφέλην.
Ἄλλως ἢ μνήμη σας θὰ μείνῃ 'στὸν αἰῶνα,
ὡς Βασιλεῖς ἀνέυθινοι, φονεῖς προνομιοῦχοι,
κι' ἀξίζει πρὸ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
κι' ἡ μία σας βλαχοκάτσα καὶ τὸνα σας τσαρούχι.
Τώρα ποῦ 'λείψατε καὶ σεῖς κκὰ μὰς κλώθ' ἡ μοῖρα,
ὅλα γασωμένον τὸν ἐθνικὸν τοῦ κλέφτη χαρακτήρα,
καὶ θὰ ξεχάσουν 'γρήγορα μικρὰ μεγάλα πλῆθη
τὰ πατρίδα των ἔθνη.
Ἀκύνθως βλέπω γύρω μας καὶ περισσοὺς τριβόλους,
μὰς σκότωσαν καὶ τὸν Τσουλῆ μὲ τὸνα του τὸ μάτι,
καὶ ἀφού τὰ κόρδωσε κι' αὐτός, κι' ἐγὼ φωνάζω μ' ὅλους:
«Ρωμαιοὶ χωρὶς ληστὰς ψωμί χωρὶς ἄλατι.»

Καὶ 'στοῦ Τεμπέλη προσελθὼν τὸ δοξασμένον μνημα
μὲ παραπαῖον βῆμα,
Τεμπέλη μου, τοῦ φώναξα, μονάχη μου λατρεία,
νὰν' ἐλαφρὸ τὸ χῶμα σου σὰν τῆς ἐλῆας τὸ φύλλο,
κι' ἂν 'τυχαῖν καμμιά φορὰ νὰ κάνω συμμερία
ἐσένα μόνο θά'περνα γιὰ σύντροφο καὶ φίλο.
Δὲν σ' ἄρεσε, Τεμπέλη μου, κατσιασκλέφτης νάσαι
καὶ μ' ὄλο τὸ χουζούρι σου μονάχος νὰ πλανᾷσαι,
δὲν σ' ἄρεσε, κακώμοιρε, Τεμπέλης ν' ἀπομεινῇς,
ἀλλ' ἤθελες δραστηρίως μὲ τὸν Τσουλῆ νὰ γίνῃς,
ὡς ὅτου κα' ἀκκάωσες μὲ τὴν δραστηριότητά
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἔχασες τὴν θάλλουσαν νεότητά.
Τοιοῦτον τέλος ἡ μοῖρα δραστηριότητος φέρει
κι' ὁ μὴ σουφρώνων μὲ ῥαχὰτ ἀπὸ κλεψιά δὲν ξέρει.

Πόσας ὑπάρξεις σημερινὸν θρηνοῦμεν τιμημένους!...
οἱ τελευταῖοι λήσταρχοι μὰς φεγγουν ἓνας ἓνας...
ἀλλ' ἂς κοιμᾶται νηῦμεν ὁ καθεὶ σκοτωμένος
κι' εἰς γῆν καλὴν ἐσπείρατε τῶν ἄθλων σας τοὺς σπόρους,
γιατί κι' ὁ πλὴν ντιστεγγὲ καὶ γαντοφορεμένος,
ποῦ σαλιχρῖζει Γαλλιστὶ κι' εἰς γλώσσας διαφόρους
μὲ ψεύτικο βερνίκωμα καὶ μ' Εὐρωπαίου γούνα,
κι' αὐτὸς Τσολιάς μού φαίνεται μὲ φραγκικὴ μούτσουνα.
Βαρεῖα βαρεῖα τὸ στήθος μου καταπίπτει λύπη
ὅταν νεκροῦ τοῦ Λέοντος κυττάζω τὸν βουνῶν...

μέ τοῦ Τσουλῆ τὴν ἔλλειψιν θαρρῶ πῶς κἄτι λείπει,
 θαρρῶ δυσαναπλήρωτον πῶς ἄφησε κενόν.
 Εἶναι φρικτὸν νὰ φαντασθῇς, καυμένε Περικλέτο,
 πῶς δὲν ὑπάρχει μήτε μιὰ 'στὸ κράτος συμμορία...
 ἡ τόση τάξις ἡ σαχλὴ 'στους κόρακας ἐρρέτω,
 τὴν τάξιν τὴν σιχαίνομαι, μοῦ φαίνεται μωρία.
 Μέσα 'στῆς Γκούρας τοὺς ὄρυμους πῶς ἤθελα ν' ἀστράψω,
 νᾶμαι ζουλάπι καὶ πουλί, νὰ ρίχνω τὴν ἀμάδα...
 μὰ γιὰ τὸ πένθος τοῦ Τσουλῆ καὶ τὸν Ρωμὸ θά πάψω
 καὶ 'πὲς Ρωμῆος πῶς δὲν θά βγῇ τὴν ἄλλην ἐβδομάδα.
 Πηγαίνω 'στὴν περίρωτον ἀκτὴν τῆς τεμπελιάς...
 αὐτὰ καὶ μένω... Φασουλῆς, Φαληρικὸς Τσολῆς.

Ὁ Φασουλῆς παραληρῶν μὲ νέον φᾶσμα τρομερόν.

Φ. — ὦ φάντασμα, ποῦ 'φάνηκες 'στὸ δόλιο Παλαμῆδι,
 καὶ 'ἀμέσως ὅλην τὴν φρουρὰν τὴν 'πῆγε ριπιτίδι,
 ὦ φᾶσμα, ποῦ κατὰλευκον καὶ δόλομαυρον κινεῖσαι,
 μὴν ὁ Τρικούπης εἶσαι,
 ποῦ 'στὴν ἀρχὴ σ' ἐμαύρισαν γιὰ νὰ σέ τιμωρήσουν,
 μὰ τώρα τὸ μετάνοισαν καὶ θέλουν νὰ σ' ἀσπρίσουν ;

Μὴ τὰ συλλαλητήρια ἐξύπνησες ν' ἀκούσης ;
 μὴν εἶσαι μαῦρος οἰωνὸς τῆς πείνας τῆς μελλούσης ;
 μὴ μὲ τὰς ἐρωτήσεις μου πολὺ δυσареσθῇς ;
 μὴν ἔρχεσαι νὰ μᾶς εἰπῇς παλῆά μας μεγαλεῖα ;
 μήπως ὁ Καποδίστριας ὁ Κυβερνήτης εἶσαι,
 ὅπου παντοῦ συνέστησες δημοτικὰ σχολεῖα,
 καὶ 'ἀκούσας πῶς ἐπικεῖνται σχολεῖων καταλύσεις
 ἡλθες τὸν Κορδονάραγα νὰ τὸν ἐπαπειλήσης ;

Μὴν ἡλθες τάχατε νὰ 'πῇς 'στὴν χώραν τῶν μακάρων
 πῶς ἂν καὶ κατηργήθησαν δασμοὶ τῶν μπακαλιάρων,
 ὅλοι θὰ καταντήσωμεν 'στὸ μέλλον μπακαλιᾶροι
 πρὶν τέλος ὁ συμβιβασμὸς ὀριστικὸν νὰ πάρῃ ;

Ὡμίλησε... γιὰτὶ βωδὸν ἐνώπιόν μου μένεις ;
 μήπως πολέμους φοβεροὺς καὶ ἀγρίους προσημαίνεις ;
 Ἡ σιωπὴ σου μ' ἔσκασε... μὰ 'μίλησ' ἐπὶ τέλους...
 μὴ πάλιν περονόσπερος θὰ πῆσῃ 'στὰς ἀμπέλους ;
 Εἰπέ... τῆς ἐμφανίσεως ὁποῖος ὁ σκοπός ;
 μὴ πρὸς λιμένας ἀσφαλεῖς ὁ Κόρδοнос σιμώνῃ ;
 ἢ μήπως θὰ καταστραφῇ καὶ ὁ λεμονοκαρπὸς
 καὶ σάπισι γιὰ τὰ μούτρα μας δὲν θάχωμε λεμόνι ;

Τί φοβερόν μυστήριον ζητεῖς ν' ἀποκαλύψῃς ;
 μήπως ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ὀλοτελεῖς ἐκλείψεις ;
 Κἂν νέοι προμηνύωνται περικλεεῖς λησταί ;
 κἂν Πέρσαι πάλιν καθ' ἡμῶν θὰ βρυχηθοῦν καὶ Μῆδοι
 κἂν θὰ μᾶς κλείσουν ἀπηνῶς οἱ φαῦλοι δανεισταί
 δεμένους χειροπόδαρα ἐδῶ 'στὸ Παλαμῆδι ;

Γιὰτὶ 'στὸν Χάμλετ τὸν Δανόν, ὅταν ἐφάνη μπρὸς τοῦ
 τοῦ φᾶσμα τοῦ πατρός του,
 ὠμίλησε σὰν ἄνθρωπος τί θέλει καὶ δὲν θέλει,
 καὶ 'ἐννοῶσ' ἐκεῖνος τί ζητεῖ καὶ τί τοῦ πρὸς γιγέλλει ;

Γιὰτὶ καὶ σύ δὲν λές σ' ἐμὰς τὰ φοβισμένα, πλάσμα
 μὴν εἶσαι πνεῦμα τῆς 'Εδῆς ἢ πνεῦμα τοῦ διαβόλου,
 τί διάβολο θὰ γίνωμε μὲ τοῦτα τὰ φαντάσματα,
 ποῦ κάθε τόσο φαίνονται καὶ δὲν 'μιλοῦν καθόλου.

Ὅλα πολὺ παράξενα 'στους χρόνους τοὺς παρόντες
 ἀπὸ καὶ τοὺς βρυκόλακας τοὺς βλέπω σιωπῶντας,
 ὄντως περίεργος αἰὼν, ὁ κόσμος παρεφρόνησε,
 μήτε κανεῖς τὴν σήμερον ἀλέκτωρ ἀνεφώνησε,
 ὁπότεν ὁ Σιμόπουλος μὲ γλῶσσαν ἀσυνήθη
 πολλὰκις τὸν διδάσκαλον εἰς τὴν Βουλὴν ἤρνήθη.

(Τὸ φάντασμα 'στὸν Φασουλῆν ὑπερηφάνως νεύει.)

Φ. — Χριστέ καὶ Παναγία μου, ὁ νοῦς μου κινεῖται

(Ἐρχεται πρὸς τὸ φάντασμα, μὰ μόλις πλησιάζει
 'μπροστά καὶ 'πίσω μακτσουκιεῖς αὐτὸ ποῦ κατεβῆκε
 καὶ ὁ Φασουλῆς, ποῦ τὸν πούλουν γιὰ πράσινο χᾶδι,
 καὶ ὅλα τὰν τιλαμβάνεται μετὰ μεγάλου κόπου,
 'κατάλαβε μετὰ πολλὰ πῶς τοῦτο τὸ στηλιζέρι
 δὲν ἔρχετ' ἐκ φαντάσματος, ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου.
 Καὶ 'στὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ποσὼς δὲν ἠπατήθη
 τὸ καύκαλό του τὸ ξερὸ τὸ νεροκοσκυθί,
 γιὰτ' ἦτανε τὸ ξύλινο τοῦ Περικλέτου χέρι,
 ποῦ τὸν φρενήρη φίλον τοῦ 'στὰς φρένης του τὸν με...

Ἐν τῷ κράτει τὴν Βουλὴν ὑ' εὐλάβειαν πολλήν.

Κι' ἐγὼ θερμὴν παράκλησιν ἐνὼμι μὲ τοὺς ἄλλους
 καὶ Βουλευτὰς παρακαλῶ, μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
 γιὰ τὸν Παράσχο μιὰ στιγμὴ κάθε δουλειὰ ν' ἀφήσουν
 καὶ σύνταξιν 'στὸ σπῆτι τοῦ γενναίου νὰ ψηφίσουν.
 Ἐμπρός, ἀντιπολίτευσις, ἐμπρός, Κορδονικοί,
 ψηφίσετε καὶ ὡς ἄνθρωποι καὶ κράτιστοι πολῖται,
 καὶ ἂν σεῖς δικαίως λέγεσθε πατέρες ἐθνικοί
 καὶ ἐκεῖνος ἐθνικὸς πατὴρ παρ' ὅλων μας καλεῖται.
 Εἶναι τιμὴ νὰ τιμηθῇ τοιοῦτος ποιητής,
 καὶ ἂν δύσκολα δὲν γίνεταί καθένας Βουλευτής,
 πλὴν μάθετε πῶς εὐκόλα δὲν γίνονται Παράσχοι,
 καὶ θάνατι κρίμα καὶ ἐντροπῇ τὸ σπῆτι τοῦ νὰ πάσχη.

Δρὸ τῆς Σαρόγλου μαγαζιᾶ εὐρύτητος σπανίας,
 κάθωθεν τῆς οἰκίας τῆς Πλατεῖας Ὀμονοίας,
 ὑπ' αἰθρὸν ἐξηκοντα καὶ ἑπτὰ σημειωμένα,
 νοικιάζονται τὰ δρὸ μαζὶ καὶ χωρὶς τὸ καθένα.
 Μὰ καὶ ἄλλα δύο τῆς αὐτῆς 'στὰς Πειραιῶς τὸν δρόμον,
 τριαντάένα νομμερο, νοικιάζονται καὶ αὐτά,
 καὶ ὅποιος τὰ πιάσῃ καθ' ἡμῶν δὲν θὰ ψελλίσῃ μῶμον
 καὶ θὰ φωνάξῃ δικαίως «χαλάλι τὰ λεφτά».

Ὁ ἀντιστὰς Ζυθοπωλείον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
 τοῦ Κλεάνθους Δημοποῦλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλοι καὶ οἱ
 Ἀθῶνιαι προῶντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
 καὶ μεζεδὲς ἑκασομέναι, ποῦ ντυνῶνται τὸν νοῦ τοῦ χάνει,
 καὶ μὰ μὴν πούναί τρέλλα καὶ καθένας ντεριλῆς
 μ' ἐνα δρὸ ποτήρια μόνον τοῦ διαβόλου κερὶ κάνει.
 Κι' ἡ διεύθυνσις θὰ 'πῇτε... νὰ λατῶν μὲ μιὰ πενιὰ...
 ἱέρα, ὁρόμας τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεννιά.

Τυπογραφεῖον Χ. Ὡ. τ. ν. νέος παντοῦ ρυθμὸς — Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς.